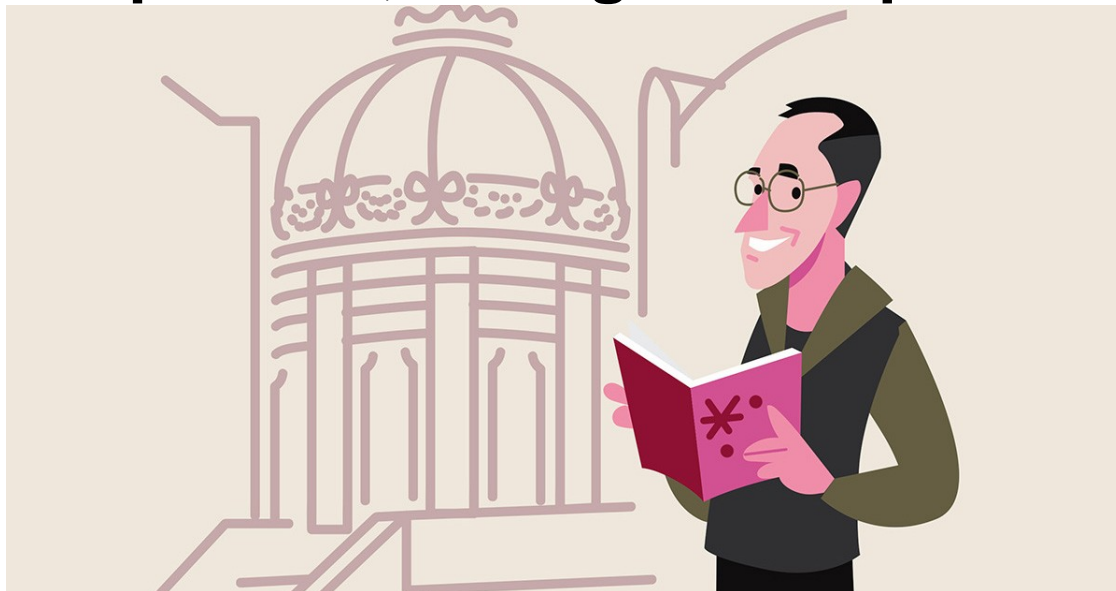

?Pep Molist, de llegir se n'aprèn

Il·lustració: Maria Picassó.

Ara direu els més estrictes jutges d'aquesta secció: «En Pep Molist és de Manlleu!». Entesos. Però no és veritat que el coneix mig Manresa? Que els orígens osonencs no li esmussin cap dels mèrits! El Pep viu i escriu a Manresa -i com que treballa a la biblioteca del Casino des de fa vora vint anys, qui deu quedar que no l'hagi tractat? Pep Molist i Sadurní (1965) va néixer a la riba del Ter, en un barri popular on tothom es feia amb tothom, i la canalla es passava el dia al carrer. Els pares, vinculats tots dos al tèxtil, el van fer créixer amb la seva germana com dos infants feliços. Anava a escola i practicava l'atletisme -i no era una broma, que entrenava fort i anava cada dia al Club Atlètic de Vic després de classe. Als setze anys ja volava en una vespa amunt i avall, amb la ferma voluntat d'esdevenir un campió. I va ser amb el somni de ser professor d'educació física que es va inscriure a l'institut, dubtant fins al darrer moment d'incorporar-se a la formació professional, emulant la mecànica tèxtil del pare! La resta va precipitar-se sola: una bona mestra de literatura l'anima a llegir i en descobreix el gust. Hi podem afegir la mare bibliotecària d'un amic del mateix carrer i -l'atzar fa tantes giragonses...- una lesió que li fa replantejar el paper de l'esport! I ja tenim el Pep a Barcelona, estudiant Biblioteconomia i Documentació, amb una beca de bibliotecari a la Facultat d'Arquitectura perquè l'economia familiar no ha deixat mai de ser humil. I en acabat, un company de Lleida li parlarà d'una plaça a la biblioteca de Balaguer. Una plaça de biblioteca infantil! El Pep s'hi llença, sense conèixer ningú a Ponent ni cap altra voluntat que no sigui la de treballar. Quin canvi! A Balaguer fa la descoberta d'un món que ja no ha abandonat -la literatura infantil i juvenil. I de retop, en una festa a Lleida, fa caps amb Rosa Capdevila, que resulta ser una manresana... Falta poc per trobar-los instal·lats entre nosaltres! Però abans el Pep, per acostar-se, agafa plaça a la biblioteca de Terrassa i s'hi estarà dotze anys. I ara sí, no ha parat de llegir mai, però des d'aleshores que també escriu: el primer llibre és del 94, el segon del 2000. I el món s'accelera: avui ja té més de 80 títols publicats. Arribar a la biblioteca del Casino serà, doncs, la seva òpera: des de 2005 no només atindrà la secció infantil sinó que fa equip per a la seva dinamització, amb ofertes extraordinàries com L'hora del conte, un any i un altre, d'octubre a juny. «O les primeres setmanes del llibre infantil, amb el malaguanyat Josep Maria Aloy, un dels primers manresans amb qui em vaig fer». De caràcter reservat, és un home metòdic i prolífic, treballador incansable i d'una afabilitat manifesta: si de jove començà al diari *Segre* la crítica de llibres, avui el trobareu a les pàgines del quadern setmanal d'*El País* i col·laborant a la revista

Faristol, de la qual fou director. Ha rebut premis i reconeixements que recull, ordenats, la Viquipèdia. I no para de voltar arreu del país, amb xerrades i presentacions, mentre defensa el paper de les biblioteques, «que fan una feina brutal i són un recurs singular enmig de la nostra societat capitalista». Els resultats potser no són palpables immediatament, però, amb les llibreries i la tasca dels mateixos autors, el Pep està convençut de trenar un futur millor. Perquè llegir ens fa millors i ens fa més lliures -i encara més si des de xics trobem espais per fer-ho i compartir-ho!